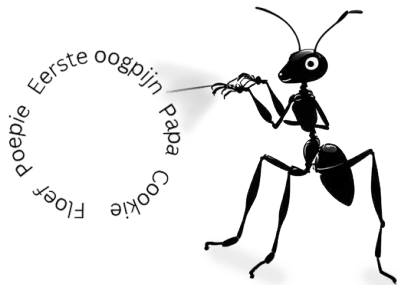

EEN
SCHILD
VAN
GLAS

Met dank aan

EEN
SCHILD
VAN
GLAS

ANTDEA

Bekend van de geliefde kinderboekenserie, *Vanuit Vogelperspectief*,
breidt Ant Dea's oeuvre zich uit met een debuutroman:
Een schild van Glas.

ISBN: 9789403752440

Uitgeverij Sanctum
Centraal Boekhuis

Auteur: Ant Dea
Omslag- en binnenontwerp: Ant Dea
Fotografie: Matthew Henry, Canada

© 2024 Ant Dea

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

contact@antdea.com
www.antdea.com

1.

Atlantic Sails

1 Millie

Millies shirt plakte aan haar lijf als een klamme omhelzing. Ze voelde de ongemakkelijke dans tussen de zwoele hitte en de gespannen sfeer tijdens het inchecken op het cruiseschip. Al twee uur stond ze in de rij.

De kriebel in haar benen was ondraaglijk. Millie hield zich staande, haar vingers diep in de stof van haar broek gegraven. Ze verlangde naar verlichting, zich niet bewust van de koude vinger die weldra over haar ruggengraat zou strelen.

Om haar heen klonken gedempte stemmen en het geluid van koffers die over de dekken rolden. Het schip trilde onder haar voeten, als een levend wezen dat ademhaalde in de drukte van de haven.

Millie liet haar ogen over de passagiers dwalen. Kinderen joelden en renden vrolijk rond. Stelletjes omhelsden elkaar innig en eenzame reizigers keken dromerig uit over de glinsterende zee. Iedereen leek opgesloten in hun eigen bubbel, gevangen in hun eigen verwachtingen.

En daar stond Millie, met een opgetrokken wenkbrauw, achter een kussend koppel. Ze onderdrukte haar indringende gedachte om geen *'get a room'* te roepen. Het universum leek te spotten met haar. De gelukkige stellen om haar heen leken een spiegel te zijn van haar eigen verlangens, een pijnlijke herinnering aan wat ze miste in haar eigen leven.

Met een blos van roodheid op haar lichtbruine wangen bereikte ze eindelijk haar nederige binnenhut aan boord. Tot haar teleurstelling was haar koffer nog niet aangekomen.

De cabine was eenvoudig, met een opklapbed en een televisie die beelden van de deinende oceaan toonde.

Haar verlangen naar ontsnapping werd sterker met elk zweetdruppeltje dat langs haar huid stroomde. Met een ruk

trok ze haar shirt uit en liet het vallen op de grond. Millie deed het raampje open en de frisse wind streelde haar blote huid.

Met haar boordpas in de hand, zakte ze uitgeput op het krakende bed. Ze keek naar de komische foto van zichzelf op het pasje, waar haar gezicht achter de beslagen brillenglazen verborgen leek te zijn. Een zucht ontsnapte aan haar droge lippen. Zou er ooit iemand moed hebben om de mist van de glazen weg te vegen? Ze sloot haar ogen en gaf zich over aan de verlossing van rust.

Door een luid kloppend geluid werd Millie uit haar diepe slaap gerukt. Gapend en nog half in dromenland tastte ze in de duisternis naar de deurknop. Tot haar opluchting stond er een piccolo in een netjes uniform met haar bagage.

‘Dankjewel,’ zei ze, haar ogen nog wazig van de slaap. Verstrooid sloot ze de deur.

Hoe krijg je hier in godsnaam de lamp aan? Vloekend stootte ze haar teen tegen de bedrand. Ze vond de schakelaar en zag op de klok dat het al bijna tien uur was. Millie woelde door haar koffer voor de perfecte outfit.

Haar handen vonden een flirterig, kort jurkje met een levendig rood patroon. Ze hield het kledingstuk voor zich en keek in de spiegel. Een beklemmend gevoel van kwetsbaarheid overviel Millie. Het korte jurkje legde haar bloot aan de wereld op een manier waar ze zich nog niet klaar voor voelde.

Met een frons gooide ze het terug in haar koffer en koos in plaats daarvan voor een vertrouwde jeansbroek, een wit shirt en een gestreept overhemd. Ze dacht bij zichzelf: Dit is wie ik ben.

Door de fraai verlichte gang bewoog ze naar het restaurant, waar zachte pianomuziek haar begroette. Bij de entree van het eetgedeelte viel het haar op dat andere vrouwen in elegante jurken met fonkelende juwelen zaten. In haar *casual* kleding, met een lichaam dat afweek van de slankere figuren om haar heen, viel Millie buiten de toon.

Ze voegde zich in de rij bij het open buffet en ving een vertrouwde geur op die een brok in haar keel veroorzaakte. Het was alsof *zijn* stem een weerklank vond in haar hoofd,

zijn stem die de stiltes tussen haar hartslagen vulde en zich vermengde met het knarsen van haar tanden.

Millies stem trilde, 'Ik had je vertrouwd.'

Oliver haalde achteloos zijn schouders op. Zonder berouw, transformeerde haar geliefde in een kil onbekende. Vertrouwen, ooit een kostbaar kristal, was in zijn handen verbrijzeld, onherstelbaar verloren in het zand van bedrog.

Na de dood van haar moeder had Millie Oliver een laatste kans gegeven, een keuze die haar duur kwam te staan. Onwetend bleef ze over zijn bedrog met de vrouw die zijn medelijden had gewekt. De minnares, een worstelende alleenstaande moeder, raakte Oliver's hart met haar wanhopige ogen, waarin hij een spiegelbeeld van zijn eigen moeders lot zag. Millie waardeerde zijn compassie voor die desperaat vrouw, nooit vermoedend dat dezelfde vrouw haar wereld als een draaikolk zou laten tolleren.

In de dagen voor hun breuk vertoonde Oliver vreemd gedrag. De affaire, die bedoeld was als een bevrijding, bleek al snel een gevangenis van zijn eigen maken. Zijn dubbelspel onthulde een schrijnend gebrek aan respect voor beide vrouwen, een dans van onbegrip tussen drie harten.

Ze ervoer geen empathie. De vrouw wist dat Oliver een vaste relatie had, en toch ging ze mee in zijn bedrog. Tegelijkertijd had ze een vaag gevoel van medelijden of zelfs een vleugje verbazing. De vrouw handelde zonder te beseffen dat ze ook het slachtoffer was van respectloos gedrag.

Millie zat gevangen in een chaotische spiraal, veroordeling en onuitgesproken begrip vochten om de overhand in haar hart.

Met te veel eigenwaarde om bedrog te tolereren, greep ze de kans om zich te bevrijden van de giftige relatie. Eindelijk had Millie haar innerlijke kind laten spreken. Het was als een gebroken muziekdooz die na jaren van stilte haar droevige melodie zong.

Met zijn laatste wanhopige poging om haar te manipuleren, zei Oliver: 'Je bent het niet waard.'

Zijn woorden waren doordrenkt van ruwheid, zonder een spoortje mededogen en ze veroorzaakten een schrijnend gevoel in Millies maag.

‘Mevrouw,’ zei de man achter haar. Millie pakte snel een bord en schoof naar voren.

Vijftien uur waren verstreken sinds ze aan boord waren gegaan, op weg naar hun eerste bestemming, Saint-Pierre en Miquelon.

De levendige energie van het schip was overweldigend, als een te strakke jas die haar adem benam. De gedachte aan veertien dagen op zee maakte haar duizelig.

Met een geforceerde glimlach op haar lippen, bestudeerde Millie de menigte om haar heen. Hoewel haar mondhoeken omhoog trokken, verraadden haar ogen nervositeit. Alleen op de vertrouwde werkvloer van het ziekenhuis ervoer ze geen hinder; daar was ze in haar element.

Ze besloot zich aan te sluiten bij een rustig ogende tafel met jongvolwassen vrouwen. De dames begroetten haar vriendelijk, al bleef de interactie beperkt.

Een van de vrouwen stond ineens op en verliet de tafel zonder een excuus, als een onverwachte wending in Millies innerlijke verhaal. Onzekerheid nestelde zich in haar en ze greep naar een Toermalijn in haar broekzak. Angst was niet haar constante metgezel, af en toe viel ze ten prooi aan paniek.

Haar armen en benen sidderden. Ze voelde de vibratie niet alleen in haar lichaam, maar ook rondom haar. Het was geen paniekaanval. Het was een aanval op het schip.

De eettafel trilde als een naakt lijf in de kou. De kilte had geen vat op de mensen; ze waren bevroren in de tijd.

Voor enkele seconden was er complete stilte. Het geluid van de muziek stierf weg, instrumenten rustten onbewogen in de handen van de muzikanten en de zaal hield zijn adem in.

Opeens werd ze getroffen door een slag, die de langdurige stilte had aangekondigd. Hel brak los.

Ze zag de make-up van de dames met hun elegante jurken smelten op hun gezicht. De mannen, normaal zo stoïcijns, leken nu verlamd door angst.

Van links naar rechts daalde en steeg het schip. Door de schommelingen heen, probeerde Millie zichzelf zo stevig mogelijk overeind te houden.

Voor het eerst in haar leven was Millie trots op haar gewicht. Het water kon haar niet omver zwaaien.

Iedereen was aan het brullen. Maar zij, ze had een glimlach op haar gezicht. Eindelijk had ze vrede met haar lichaam.

Stevige handen omklemden haar armen. Een stewardess hield Millie vast en schudde haar hevig. Millie zag slechts flarden van haar lippen bewegen, in de trant van een stil gebed: 'Neem een reddingsvest!'

Een alarm ging af. Niet alleen op het schip, ook in haar hoofd. De trekker in haar hersenen werd overgehaald en ze was alert. Millie was niet het type persoon die zou bevriezen of weglopen. Ze was een vechter.

Het restaurant leek op een slagveld vol doden en gewonden. Water stuwde over de vloer als razende rivieren na een zondvloed. Ze pakte meerdere reddingsvesten van de muur en trok er één aan. De andere vier hield ze in haar armen voor de gewonden op de grond.

Millie snelde naar een man toe, greep zijn arm krachtig vast en trok hem omhoog. Haar aandacht verschoof naar twee vrouwen die troost vonden in elkaars gezelschap onder een tafel. Ze reikte elk een reddingsvest aan en wees in de richting van een bemanningslid.

Millie bevond zich oog in oog met Willow, de vrouw die eerder van de tafel was opgestaan. Ze bewoog behoedzaam naar haar toe. Willow keek haar aan met glazige ogen. Met een holle stem ze zei: 'Ik ben een kickboks instructeur.'

'Luister, we gaan hier doorheen komen,' zei Millie en gaf het laatste reddingsvest aan haar.

Na een kort knikje, sloeg Millie haar arm om Willows middel en samen begonnen ze rustig te lopen. Rondom hen heerste pure wanorde. Mensen renden als kippen zonder koppen

rond. Millie en Willow bewogen zich kalm, als een romantische dans te midden van anarchie.

De vloer was bezaaid met borden, glazen, voedsel en geld, een symbolische puinhoop van onze samenleving.

In die verstikkende chaos, waar elk voorwerp op de vloer zijn eigen verhaal vertelde, drong het besef door dat geen hoeveelheid geld iemand kon redden in zo'n kritieke moment. Het geld, ooit zo machtig, was toen slechts waardeloos papier dat doelloos rond dwarrelde.

In het aangezicht van de naderende dood, waar Millies ogen de ravage op de vloer vastlegden, versmolten alle sociale klassen tot één gelijkheid. Het schip dat haar ondergang tegemoet ging, bracht een universele gelijkschakeling teweeg. Het klotsen van golven en het breken van borden vormden een symfonie van gedeeld lot. Het zinken van geld in water werd een bittere herinnering aan de kwetsbaarheid van hun bestaan.

2 Emir

Emir, scherpzinnig op zoek naar een nieuwe prooi, stond aan het einde van het buffet, zijn dienblad werd zwaarder met elke stap die hij zette. Hij zocht naar de perfecte tafel.

Onweerstaanbaar werd hij toegezogen naar een slanke blonde vrouw, op dat moment ontwaakte de jager in hem.

Hij veerde elegant op zijn voeten en zette koers richting haar. 'Excuseer me, er zit iets in je haar,' zei hij.

Behendig stak Emir een paar vingers tussen haar golvende, goudblonde lokken en haalde een stukje papieren servet tevoorschijn. Met een warme glimlach toonde hij het aan de vrouw en vervolgde zijn weg. In stilte begon Emir af te tellen.

3... 2... 1...

'Als je alleen bent, mag je bij mij komen zitten,' zei de beeldschone vrouw, met een ondeugende twinkeling in haar ogen. Emir mompelde bijna onhoorbaar, 'Het werkt elke keer.' Hij nam plaats naast de vrouw, stelde zichzelf voor en keek haar aan met zijn stralende groene ogen.

De vrouw, stijlvol gekleed in haar *little black dress*, vroeg waarom hij een voetbalshirt droeg. Emir was een grote fan van de voetbalploeg Fenerbahçe en hij geloofde oprecht dat zijn jersey geluk bracht. In zijn geboortestad Frankfurt hielp het hem *scoren* met de dames. Emirs knappe uiterlijk speelde daarbij natuurlijk ook een rol.

De naam van de blondine naast hem was hij al vergeten, hij noemde haar *civciv*. 'Het betekent kuikentje,' zei Emir, 'omdat je zo schattig bent,' voegde hij eraan toe.

Hij vertelde haar over zijn baan als ingenieur, wat hem een zekere charme gaf. Hoewel Emir nog geen enkele innovatie

op zijn naam had staan, beweerde hij “de strijkkast” te hebben uitgevonden. Zijn werk bestond uit papierwerk bij een bedrijf gespecialiseerd in de ontwikkeling van waterstoftankstations. Als zesentwintigjarige vond hij het normaal, gezien hij nog aan het begin van zijn carrière stond.

De blondine had een tijdschrift bij zich met een artikel over persoonlijkheidstesten. Ze beet op haar lip en begon hem te plagen om de vragen te beantwoorden.

Emir, die alom geprezen werd om zijn intelligentie, had een onverwachte zwakte: testen. De druk om te presteren onder gestandaardiseerde beoordelingen bracht hem in de war en maakte het moeilijk voor hem om zijn ware capaciteiten te tonen.

Herr Jonas vroeg aan Emir om na te blijven. Emir was verstijfd, als een opgejaagd dier gevangen in het felle licht van de koplampen. Hij wist niet wat hij verkeerd had gedaan. De gedachte aan een opmerking van school joeg angst door zijn aderen.

‘Weet je wat faalangst is?’ vroeg zijn leraar, waarop Emir met een onnozel lachje antwoordde: ‘Ik veronderstel dat het angst voor falen is.’ Dit was Emirs masker, een glimlach om te verbergen wat hij werkelijk voelde. Niemand mocht zijn verdriet zien. Zijn vader had hem wél geleerd dat het oké was om te huilen. ‘Daar word je pas een echte man van,’ zei hij. De enige voorwaarde was dat niemand het mocht opmerken.

Herr Jonas had opgemerkt dat Emir begon te zweten wanneer de examenresultaten werden bekendgemaakt. Bovendien observeerde de leraar dat Emirs ademhaling luider werd vlak voordat een test begon.

Hoe kon Emir uitleggen dat het niet zozeer de angst was om te falen, maar eerder de vrees om zijn vader teleur te stellen? Hij droomde ervan om zijn vaders trots te verdienen. Met goede cijfers en later een respectabele carrière, zou hij die erkenning eindelijk krijgen.

De leraar stelde voor om professionele hulp te zoeken, therapie. Emirs lach brak door, want in zijn hoofd kon hij al zijn vaders en broers afkeurende blikken voorstellen.

'Ja meneer, ik zal erover nadenken,' zei hij om het gesprek af te sluiten.

De leraar waarschuwde hem dat het volgend jaar moeilijker zou zijn. 'Universiteiten geven minder om de last die je met je meedraagt en meer om je prestaties.'

'Dankuwel voor uw bezorgdheid,' zei Emir en spoedde zich met grote stappen weg. Eenmaal buiten, verdween zijn glimlach en viel zijn masker af.

'Klaar voor de vragen?' vroeg de verleidelijke *civciv*. Emir slikte even. 'Ja, kom maar op.'

De vrouw haalde het tijdschrift uit haar handtas en stootte per ongeluk een glas wijn om. Het resultaat was een stroom van rode wijn die van Emirs knieën naar zijn voeten vloeide. Emir, die veel waarde hechtte aan hygiëne, verontschuldigde zich en snelde naar zijn slaapkamer om zich om te kleden.

Hij verliet het restaurant en betrad een ruime gang. De glanzende marmeren vloer weerkaatste het zachte licht van de kroonluchters die boven hem hingen.

In de liftlobby nam hij een selfie om op zijn sociale media te plaatsen. *#atlanticsails, #singlelife*

Ondertussen drukte hij ongeduldig op de knop en wachtte op de lift.

De deuren schoven open en hij werd begroet door twee *nerdy* uitzierende mannen die een zangsessie hielden. Hun gezang stopte abrupt.

'Ga gerust door, jongens. Trek je niets van me aan.'

De man in het kleurrijke hemd vroeg Emir om te helpen met een lopend argument.

'Is het slim om op een cruiseschip te reizen als je niet kunt zwemmen?' De man naast hem, met een turkooizen hoed, verdedigde dat de kans op een ramp zeer klein was.

Gefocust op de lichtgevende cijfers, negeerde Emir de discussie die om hem heen gaande was. Nog slechts twee verdiepingen en dan hoefde hij die eigenaardige mannen niet meer te zien.

Een van de mannen tikte op zijn schouder. 'Zouden wij misschien met jou mogen rondhangen? Jij lijkt me een echte

rokkenjager.' Een gevoel van vleierij overviel Emir; dat was tenslotte zijn specialiteit.

'Ik ben meer een solospeler. Zo heb ik meer succes bij de dames.'

'Ah, je bent bang voor concurrentie.'

Emir lachte zo hard dat hij bijna stikte, toen de lift opeens stopte.

Hij zat vast met de twee vreemdste mannen die hij ooit had ontmoet. Emir zag dat de man met het gekleurde hemd in paniek sloeg.

'Wat is je naam?'

'Dash, en hij is Lucas.'

'Blijf kalm, ik ben een ingenieur, ik zal dit wel oplossen.' Hij ging in de linkerhoek van de lift bij de telefoon staan, nam de hoorn op en drukte op een knopje.

'Daar hoeft je geen ingenieur voor te zijn,' merkte Dash op.

De lift begon te donderen als een bliksem. Het schudde zo hevig dat de lampen flikkerden en de knoppen op de muur humden als een zwerm bijen.

Ze werden tegen de wanden gesmeten, hun hoofden bonkten tegen het metaal. De kracht van de schok duwde Lucas' arm tegen Dash' maag.

Dash kokhalsde, zijn gezicht was bleek.

'Ik kan het niet inhouden!' kreunde hij en kotste op de vloer. De walgelijke geur van maagzuur overheerste de kleine ruimte. Emir hield zijn hand voor zijn neus om de stank tegen te houden.

Een aankondiging ging af:

'Aandacht alstublieft! Aandacht alstublieft! Hier spreekt de kapitein. Er is een noodsituatie aan boord. Ik vraag u om onmiddellijk de instructies van het personeel te volgen.'

'Wel heren, nu gaan we een antwoord op jullie vraag ontdekken,' zei Emir met een spottende ondertoon.

Lucas' stem schalde door de ruimte, 'Ik kan niet zwemmen!' Dash was stil, zijn ogen als twee magneten gefixeerd op het braaksel op zijn schoenen.

De lift was tot stilstand gekomen na een helse rit. Emir begon met horten en stoten op de noodknop drukken. Hij hield zijn

vinger krampachtig op de knop, zijn leven ervan afhankelijk. De liftdeur knarste open met een mechanisch gekreun.

De kieren tussen de metalen panelen lekten stroken licht door, onthullend de krappe ruimte tussen twee verdiepingen. Hij vroeg de mannen hem te helpen de liftdeuren te openen. Het oorverdovende alarm gierde in zijn oren, als een trompet die zijn angst voor het onbekende aanwakkerde. Dash hielp Emir met al zijn kracht, Lucas liet nog steeds zijn stem schallen als een wilde.

Ze kregen de deuren met moeite open en Emir klauterde als eerste naar boven. Hij strekte zijn arm uit naar Dash.

Dash wees naar Lucas. Hij weigerde te helpen tot zijn vriend veilig was. Emir vergeleek hem met een ex-vriendin die eens een complete meltdown had vanwege een gebroken nagel - Lucas leek net zo hysterisch.

‘Er is geen water, we zinken niet,’ zei Emir.

Dash had er genoeg van. Met een harde klap bracht hij Lucas weer bij zijn positieven en duwde hem vooruit. Emir greep Lucas bij de hand en trok hem veilig naar boven, Dash volgde met een verbeterd grimas.

De gangen leken uitgerekt. Elke stap was een eindeloze reis door de tijd. Elke bocht bracht Emir verder weg van een doel dat hij niet kon definiëren. De lege hallen straalden uit als herinneringen aan de tijd die hij had verspild in vluchtige relaties.

Hun pad werd plots verlicht door een felrode vuurgloed die uit het plafond scheen. De scherpe, contrastrijke tint van het licht wierp grillige schaduwen over de muren en de vloer.

Uiteindelijk stonden ze voor de trappen. Emir duwde de deur open en begon af te dalen. Zijn handen grepen de koude leuning als een laatste houvast.

Het koude water stroomde in zijn schoenen en drong door tot zijn bewustzijn. Voor de eerste keer in zijn leven beseft Emir de diepe leegte van een liefdeloos leven.

Daar, op het zinkende schip, realiseerde hij zich dat zijn leven zou eindigen zonder ooit de tedere omhelzing van ware liefde te hebben gekend. Er heerste een leegte in zijn hart, een betekenisvolle relatie die zijn leven kleur kon geven.

3 Ackley

Ackley's hals schuurde door het witte poloshirt dat hij moest dragen. Als iemand die gewoonlijk zwarte kleding droeg, was wit een ongebruikelijke sensatie. Hij voelde zich een *outsider* in een speeltuin van gelukzaligheid. De illusoire onschuld voedde zijn eigen gevoel van onvolwaardigheid.

Het witte shirt symboliseerde alles wat hij miste: de kans om te zijn zoals anderen, om te leven zonder de last van zijn verleden.

Hij nam een job aan als keukenhulp op het schip. Het was een briljant idee van zijn beste vriend, Matty.

Ze waren vrienden van kleins af aan. Matty had vorige zomer op een cruise gewerkt en ontdekt dat grote schepen een kluis met \$ 30.000 aan boord hadden. Hij had de kluiscode voor het Atlantic Sails cruiseschip geregeld en Ackley een baan aan boord gefixed.

Als jongens uit de Lower East Side stonden ze niet bekend om hun netheid. Toch was het Ackley gelukt om zijn strafblad blanco te houden. Hij deed hier en daar wat legaal werk, echter zijn ware talent lag in de kunst van de diefstal.

Door de dubbele keukendeuren zag hij een groep mannen aan een tafel. Het geluid van lachende stemmen en klinkende glazen tingelde door de lucht. Er was geen rimpel van jaloezie te zien op Ackley's gezicht. In plaats daarvan brandde er een vurige overtuiging in zijn ogen, dat hij ooit net zo zou leven.

In zijn verbeelding zag hij zichzelf in een chique zwart pak, een glinsterend gouden horloge om zijn pols. Rijkdom, dat was de ultieme maatstaf voor respect, vooral onder de welgestelden. Zelfs als iemand niet al te belezen was, zolang

zijn portemonnee goed gevuld was, openden alle deuren zich voor hem.

In een idealer wereld had Ackley eerlijk werk kunnen vinden. De harde realiteit waarin hij leefde dwong hem tot een ander pad. Deze realiteit bepaalde zijn lot, de obstakels die hij moest overwinnen.

Hij moest voortijdig stoppen met school om te werken. Zijn moeder leed aan een chronische longziekte die kostbare medicatie vereiste, en Ackley's vader, een alcoholist, was niet meer dan een last op zijn schouders.

Ackley zag het leven als een onvoorspelbare zee, waar sommigen rustig op de kalme wateren dreven, anderen de woeste golven trotseerden. Hij bevond zich in een grijze schemerzone, ergens tussen de hoop op succes en de onvermijdelijke uitdagingen die hem op zijn pad wachtten.

'Hey, Chopin!' riep de chef. 'Wat voor een bizarre naam is dat eigenlijk?'

Tienjarige Chopin Ackley strompelde na school met een knorrende maag binnen. Zoals gewoonlijk trof hij een lege eettafel aan. De schamele keukenkastjes bevatten enkel een pak ontbijtgranen, verstoken van de benodigde melk. Ondanks de magere vooruitzichten was de jonge Chopin opvallend opgewekt. Fluitend zette hij zijn rondgang door de keuken voort.

Zijn moeder leunde tegen de tafel en vroeg waarom hij zo gelukkig was. Chopins ogen sprankelden. Hij vertelde haar over de beroemde componist Chopin, wiens naam hij via zijn leraar op school had ontdekt. Een glimlach speelde om zijn lippen. 'Misschien kan ik dat later ook worden!'

Een ongemakkelijke stilte viel rond zijn moeder. Haar ogen vermeden het zijne, afgeleid door gedachten die haar bezighielden. Chopin merkte dat er iets aan de hand was en zei, met de onschuld van een kind: 'Ik ben een grote jongen, mama. Je kunt me alles vertellen.'

Moeders woorden waren zorgvuldig gekozen, elk met een gewicht dat voelbaar was in de kamer. Er lag een diepe ernst in haar uitdrukking. Ze had besloten dat het beter was om de

waarheid van haar te horen dan van iemand anders die hem zou kunnen pesten.

'Je vader heeft je naam gekozen,' vertelde ze. 'Het is de naam van zijn favoriete wodka, die hij voor het eerst in Polen proefde. In 1997 werd het voor het eerst in Amerika geïntroduceerd. Omdat jij in dat jaar bent geboren, besloot je vader, in een dronken bui, om je de naam Chopin te geven.'
De blije brul van honger werd een stille snik.

Ackley's stem kraakte bij zijn uitroep: 'Mijn naam is Ackley, noem mij geen Chopin!'

'Begin niet te huilen kind. Stop met dagdromen en werk door.' Ackley verachtte de naam Chopin en hij zou er alles aan doen om te zorgen dat niemand hem zo zou noemen. Dit was 2020, het jaar waarin hij vastbesloten was om zijn naam en zijn lot te veranderen.

Het moment was aangebroken om naar de brug te gaan. Hij had *insider* informatie gekregen van een medewerker. De kapitein verliet 's nachts zijn privékantoor om van zijn welverdiende rust te genieten.

Hoewel Ackley alles goed had gepland, bleef het een riskante onderneming. Zweetdruppels raakten zijn lippen, iets wat hem zelden overkwam voorafgaand aan een inbraak. Deze keer was het anders; het was zijn eerste grote diefstal en dat maakte het des te angstaanjagender.

De nacht was kalm, het schip dreef rustig voor en Ackley maakte zijn zet. Hij wachtte totdat de kapitein zijn kantoor verliet en de brug weer werd bemand door andere officieren. Met zijn zintuigen op scherp, besepte Ackley dat hij zich niet zomaar ongezien langs de kluisruimte kon bewegen.

Met geduld wachtte hij tot een groep bemanningsleden voorbij was gekomen en greep het moment van afleiding aan. Hij gleed behendig in de schaduwen en bewoog geruisloos naar de kluisruimte.

Hij gaf de code in...

Hij gaf de code nogmaals in...

'Verdomme Matty, je hebt me genaaid!' riep hij.

Een lage, zware stem doorbrak de stilte.

‘Wie is daar?’ gromde de kapitein.

Als een meester in manipulatie, die zichzelf vaak charmant uit benarde situaties had gered, stond Ackley op het punt om een leugen te weven. Deze keer, hoezeer hij ook zijn best deed, weigerde zijn intellect hem een passende uitweg te bieden. Het gewicht van zijn bedrog viel van hem af, waardoor de schaduwen die hem hadden omhuld hem verlieten.

In een paniecreactie wilde hij wegrennen. Hij probeerde zich los te rukken uit de ijzeren greep die hem vasthield. Hij duwde met al zijn kracht tegen de zware gestalte achter hem, de kapitein bood echter een onverzettelijke weerstand.

Hun lichamen waren als twee slangen die om elkaar heen kronkelden. Ackley's handen drukten tegen de massieve borstkas van zijn tegenstander. Hij voelde de weerstand als een onverzettelijke muur.

Ackley stortte zich met hernieuwde energie op zijn doel. Hij duwde harder dan tevoren. De kapitein gaf een beetje toe, een fractie van een seconde zwakte die Ackley benutte.

Met een laatste krachtsinspanning stootte hij de kapitein achteruit. De man wankelde, zijn evenwicht verloren onder de kracht van de aanval en struikelde achteruit, als een reusachtige boom die geveld werd in een storm.

Op de tafel van het kantoor stond een fles wodka. Het glazen object leek daar te rusten als een beladen symbool van Ackley's verleden, strategisch geplaatst door God om te spotten met hem. Hij greep de fles rende naar de brug en smeedt deze als een kogelstoter in de richting van de officieren. Het was duidelijk dat Ackley geen getalenteerde atleet was, want de fles miste zijn doelwit en barstte uiteen tegen de apparatuur.

Kleine flitsen van vuurwerk dansten voor zijn ogen, afgewisseld met de knipperende waarschuwingen op het controlepaneel.

De bemanningsleden probeerden in allerijl de noodsituatie onder controle te krijgen. Het was een kritiek moment waarin Ackley snel moest handelen. Hij liep met razende snelheid door de gangen, koortsachtig op zoek naar een schuilplaats.

Aan het einde van de gang doemde een bemanningslid op, gehuld in de flauwe schijn van de noodverlichting. Op de achtergrond galmde de schorre stem van de kapitein:

'Stop hem!'

De man greep naar Ackley, zijn vingers streken uit naar zijn schouder. Een schokgolf sloeg door de gang, waardoor Ackley uit zijn greep werd gerukt.

Hun lichamen leken voor een vluchtig moment vrij te zijn van de greep van de zwaartekracht, voordat ze ruw tegen de muur werden geslingerd.

Overweldigd door schuldgevoelens stortte Ackley's geest zich in een spiraal van zelfverwijt. Hij zag levendig voor zich hoe zijn acties als een domino-effect werkten, elke beslissing die hij had genomen veroorzaakte een keten van gebeurtenissen die het schip dreigden te ontwrichten. Wat Ackley niet wist, was dat de timing van zijn handeling en de naderende ontwikkelingen op de brug puur toevallig waren.

Hij schoot terug in beweging en rende door de smalle gangen. Een luide alarm verspreidde door de holle corridor, het schreeuw van het lot.

Een verontrustend gedachte spookte door Ackley's hoofd. Wat als het schip zinkt? Deze diefstal was geen eenvoudige inbraak meer. Als er mensenlevens op het spel stonden, kon dit snel leiden tot onvoorstelbare consequenties, mogelijk resulterend in beschuldigingen van moord.

Met wankelende benen beukte Ackley de keuken binnen, waar dikke rookpluimen zijn ogen prikten. De chef greep hem bij de arm en duwde een reddingsvest in zijn handen.

Zijn woorden scheurden, 'Kom,' zei hij, 'we gaan naar de reddingsboten.'

Ackley volgde de groep, zijn ogen gefixeerd op het felle oranje vest van de chef voor hem. De wind suisde in zijn oren. In die vertraagde momenten begonnen zijn gedachten te razen.

Is het beter om te sterven? Is hel erger dan de gevangenis?

Het geluid van tierende stemmen en het klotsen van voetstappen vermengde zich met het gehuil van de wind. Hij zag mensen zich spoeden naar de reddingsboten, gedreven door

een instinctieve drang om te overleven. Ze verdrongen elkaar om een plekje te bemachtigen.

In de verre uithoek van het dek, waar de laatste reddingsboot zich bevond, heerste een serene stilte die onwerkelijk leek. De donkere golven sloegen tegen zijn benen als hij door het water dobberde. Elke stap was een delicate dans op het randje van wanhoop.

Bij de ingang van de reddingsboot deelde een bemanningslid medicatie uit, waarbij Ackley een pil in zijn handen gedrukt kreeg, verplicht voor iedereen aan boord.

Hij wierp een laatste blik op het zinkende schip, waarvan de contouren vervloeiden in de diepte. Het gekraak van metaal overstroomde de omgeving. De harde realiteit daverde door hem heen: dit was zijn schepping, zijn daad. De doden en gewonden, zouden voor altijd op zijn geweten rusten.

Hij was niet langer een kleptomaan; hij was een moordenaar, een massamoordenaar.

4 Willow

In het luxe restaurant, waar het geluid van golven en het geroezemoes van gesprekken samenkwamen, zat Willow aan tafel met Charlie, een expat van Zweden. Ze kenden elkaar niet. Het noodlot had hen samengebracht in dezelfde cabine van het schip.

De klok tikte al ver in de nacht. De tafels waren romantisch verlicht door het zachte schijnsel van kaarsen in lantaarns. Tussen het geklingel van bestek behield Willow een positieve houding. Ze besloot om op deze reis over de Noordelijke Atlantische Oceaan een nieuw hoofdstuk te beginnen. Het ontdekken van Europese havens en de onontdekte hoekjes van haar innerlijke wereld stonden hoog op haar agenda. Deze reis betekende meer voor haar dan alleen een vakantie; het was een antwoord op de schemering die was neergedaald na het verlies van haar beste vriendin, Zoë.

De herinneringen aan Zoë achtervolgden haar voortdurend. De vreugde in haar ogen doofde uit, achtergelaten in de schaduw van wat eens was.

Haar hart, hoewel zwaar beladen, verlangde naar avontuur. Deze reis was niet alleen voor een ontsnapping. Het was een kans om te genezen, om opnieuw te leren lachen en lief te hebben.

Willow keek op van haar heerlijke maaltijd en zag een casual geklede vrouw.

‘Goedenavond, mag ik erbij komen zitten?’

Met vriendelijke ogen die warmte uitstraalden, duwde ze haar bril hoger op haar neus. Ze stelde zichzelf voor als Millie.

Willows schouders ontspanden zich en een gevoel van opluchting streek door haar heen. De strakke formele kleding van de gasten benauwde haar. De ontspannen uitstraling van Millie bracht comfort met zich mee. Willow had haar eigen stijl, met zwarte *combat* boots die ze zelfs in de zomer niet kon weerstaan. Haar donkere krullende haren vielen wild om haar nek en ze had een blonde tint aan haar lokken toegevoegd. Haar rebels *look* was compleet met een neuspiercing.

Onbewust wreef Willow met haar vingers over haar oren, haar gedachten ver weg. Haar vingertop raakte waar haar oorbel hoorde te zijn, maar er was niets.

Ze liet zich op de grond glijden en schoof vervolgens onder de tafel. Haar oorbel lag daar, net buiten bereik van haar vingers. Haar grijpende hand reikte naar voren, gedreven door het verlangen om haar kostbare bezit terug te krijgen.

Zodra ze volledig onder de tafel was, werd ze overmand door een verpletterende beklemming. Jarenlang had ze last van claustrofobie en zelfs enkele seconden in zo'n nauwe ruimte kon haar ademhaling versnellen.

Ze kroop onder de tafel uit en vloog zich naar het buitendek, smachtende naar een puf van verfrissende lucht.

Eenmaal op het dek paste ze de vier-zeven-acht ademhaling techniek toe. Ze kalmeerde haar zenuwen en luisterde naar de oceaan, als een muzikant die de rustgevende melodieën van de natuurlijke wereld opving.

'Ik ben overgekomen als een *weirdo*,' brabbelde ze luidop. Onbedoeld had ze onbeleefd geleden. 'En nu praat ik met mezelf.' Ze schudde haar hoofd, totdat haar oog op een eenzame figuur viel.

Op het dek, waar het panoramische uitzicht de oneindigheid van de zee omhelsde, stond een man. Zijn lichaam was als een gebeeldhouwd werk, perfect geproportioneerd en gespierd.

De stoere vrouw die Willow aan de buitenkant leek te zijn, was in feite een verlegen meisje vanbinnen.

Niettemin besloot ze de uitdaging aan te gaan en een poging te wagen voor een kennismaking.

Ze zette stappen in zijn richting.

De man hield zijn handen voor zich, zijn handpalmen open en uitgestrekt in de richting van de oceaan.

'dalgaves calleniyor foris'

Hij leek een spreuk te zingen, zijn woorden als rituele bezweringen die zweefden in de stilte.

Willows aandacht voor de man werd bruusk afgeleid door een donkere massa die zich boven de horizon verhief. Met de dreigende vorm van een reusachtige golf naderde het monsterlijke gevaarte het schip.

De man kantelde zijn hoofd en maakte een geruststellend gebaar naar de ingang. Willow stemde toe en keerde met hem terug naar het restaurant. Op het moment dat ze de drempel bereikte, werd het schip genadeloos getroffen door een apocalyptische golf. De ongetemde kracht wierp Willow op de grond, haar lichaam stuiterde als een speelbal.

Ze stond terug op, haar voeten voelden als verankerd in een bak vol cement, onbeweeglijk en zwaar.

'Willow, ben je wakker?'

Ze herkende de stem van haar zus.

'Ja, ik ben wakker.'

Ze opende haar ogen, vernauwd tot kleine spleetjes door het felle tl-licht. Ze hief haar pols op, waar een plastic polsbandje met haar naam en geboortedatum zat. In de kamer zweefde een aroma van vers gewassen lakens, waardoor een unieke ambiance van zorg ontstond.

'Kon je niet gewoon een normale hobby kiezen? Moet je altijd zo roekeloos zijn?' blafte haar zus.

'Dit is geen hobby,' zei Willow.

'Ik ben een professionele kickbokser en ik verdien mijn brood met lesgeven.'

Haar zus rolde met haar ogen. 'Zoals je "creatieve werk" als grafisch ontwerper?' zei ze, haar woorden doorspekt met sarcasme. 'Kan je opstaan?'

Willow voelde de kracht in haar lichaam wegvloeien, als water dat uit een lekkende emmer sijpelt.

De scherpe opmerking van haar zus doorboorde haar dieper dan ze aanvankelijk beseftte. De constante miskenning had haar energiereserves tot het nulpunt gereduceerd.

Ze kon niet opstaan. Haar benen weigerden te gehoorzamen, alsof ze gevuld waren met beton in plaats van spieren.

Met gedreven stappen navigeerde Millie door de onrustige meute, haar ogen gericht op Willow. Ze zag Millies mond bewegen, maar de woorden leken verloren te gaan in de verstikkende stilte van haar doffe gehoor. Haar aandacht richtte zich op Millies bril, bedekt met waterdruppels van de oceaan die het schip ging verzwelgen. De donkere golven sloten zich hongerig om haar zinkende flanken.

Het felle oranje van de reddingsboot stak af in een zee van monotone tinten, als een vurige flits die Willows ogen trof.

Een bemanningslid stak iets in haar mond. Haar lippen voelden de druk van zijn vingers, zijn hand die haar hoofd omhoog tilde.

Een chemische smaak verspreidde zich zodra het pilletje haar tong raakte, als een ongewenste gast die zich genesteld had in haar mondholte. Haar keel leek zich te verzetten tegen de indringer, toch ze slikte het gehoorzaam door.

De kou van de plastic zitplaatsen bevroor haar merg. Het enige wat Willow hoorde was haar eigen hartslag, een bonzende trom in haar oren.

Ze zag opnieuw de vreemde man, geknield in gebed. Zijn haren waren verzadigd met zeewater, de tranen van de oceaan gleden van zijn donkerbruine krullen.

Naarmate de minuten verstreken, begon Willow vaag geluid op te vangen. Zacht ruisen van de oceaan omhulde haar bewustzijn, gevolgd door het gekreun van de reddingsboot.

Ze knipperde met haar ogen en observeerde de omgeving. Geleidelijk werd ze zich bewust van de wereld om haar heen. Haar gehoor keerde terug, maar haar situatie bleef even beangstigend als voorheen.